

Elutazott hazánkban a vietnami párt-munkásküldöttség

Le Thanhnak, a Vietnami Dolgozók Pártja Központi Bizottsága tagjának, a Központi Bizottság mezőgazdasági osztálya vezetőjének vezetésével az MSZMP Központi Bizottsága meghívására június 15-től július 14-ig pártmunkásküldöttség tartózkodott Magyarországon. A küldöttség tanulmányozta pártunknak a mezőgazdaság irányításában szerzett tapasztalatait, valamint a termelőszövetkezetek, állami gazdaságok és az élelmiszeripar szervezési és termelési tapasztalatait.

A küldöttség találkozott a

Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium vezetőivel, látogatást tett a Békés, Hajdú, Pest és Veszprém megyei pártbizottságokon és tanácsoknál, valamint mezőgazdasági üzemekben. A küldöttséget elutazása előtt fogadta Nyers Rezső, a Politikai Bizottság tagja, a Központi Bizottság titkára. A delegációt elutazásakor a Nyugati pályaudvaron dr. Csizmadia Ernő és dr. Perjesi László, a KB osztályvezető-helyettesei búcsúztatták. Jelen volt Hoang Cung, a VDK budapesti nagykövete.

Vályi Péter fogadta K. I. Galansint

Vályi Péter, a Miniszterelnökség elnökhelyettese csütörtökön a Parlamentben fogadta K. I. Galansint, a Szovjetunió cellulóz-papíripari miniszterét, aki a magyar kormány meghívására látogatott Budapestre. A megbeszélésen véleménycserét folytattak a két ország cellulóz- és papíripara közötti gazdasági és műszaki-tudományos együttműködés távlati fejlesztéséről.

Antennaháború

Párizsi körút 43—45. A lapos tetőkön antennaerdők között hajladozik a tűző napon néhány munkás. Közülük három hete, hogy elkezdtek a tető szigetelésének javítását. Sürgős volt a munka, mert a felső emeleten lakók mennyezetet beázott, bútoraik rongálódtak.

Az IKV emberei addig azonban nem láthattak a javításhoz, míg a tévéantennák vezetőke akadályozták őket ebben, hiszen a forró bitumen könnyen balesetet okozhat. Arról, hogy leszerelik az antennákat, már korábban, június 22-én értesítették a lakókat, és egyben szíves elnézésüket és türelmüket kérték. Ezen a papi-ron, melyet egyébként tízen se írtak alá, arról nem esett szó, hogy mi lesz később a leszerelt antennák sorsa. Annyit mindenesetre megtudtak, akik elővásták az értesítést, hogy egy ideig

nélkülözniük kell a tévé

S mint ahogy azt jelezte is az IKV, az antennák vezetőket elvagták. A lakók akkor a „rongálás” miatt panaszt tettek az ingatlankezelő igazgatójánál, és kérték az okozott kár megtérítését. Aztán levelet írtak szerkesztőségünkbe — 18 aláírással —, s azt kérdezték: „Szabad-e a lakók személyi tulajdonát vandál módon rongálni, tönkretenni?”

A válasz természetesen: nem. De az ingatlankezelő vállalat sem maradt néma, neki is vannak kérdései. Éspedig, hogy a lakók miért szerelték fel szabályellenesen a tévéantennákat a tetőre? Miért nem kérték annak idején engedélyt erre az IKV-tól, és miért nem szakember végezte el a szereléseket? Akkor ugyanis nem zárták volna át a szigetelést, nem vertek volna bele

szöveget az antenna kitémasztásához, és akkor nem áztak volna be a lakások.

Mi is feltettünk néhány kérdést a vállalatnál Szalma Ferencnek, a termelési osztály vezetőjének és Ignézi Jenő üzemrendésznek. Ha engedélyt kértek volna a lakók az IKV-tól, vajon hasznos tanácssal is ellátták volna őket? És ha igen, mi lett volna az? A válasz: ha a tévé tulajdonosok engedélyt kértek volna, ezzel gondolkodásra készítették volna a vállalatot is. Akkor biztos nem megy tönkre az új épületek szigetelése idő előtt — és nem fájul ilyen háborúvá a vállalat és a lakók kapcsolata. A megoldás: a tetőn betontuskókba kell állítani az antennákat, és az oldalt húzó drótokhoz kell rögzíteni őket. S hogy előreláthatóan meddig dolgoznak a tetőn az IKV munkásai? A jövő hónap derekáig — hangzott az ígért. A lakók aggodalma pedig fölösleges, mert a vállalat villanyszerelői — úgy, mint a Marx tér 1—3. számú házban — felszerelik az antennákat, az okozott károkat pedig helyreállítják.

A sok levélváltástól, telefonhívástól, egy csomó munkától és idegességtől megkímélhetné volna magát mindkét fél. Az IKV is lehetett volna előrelátóbb, a tévé tulajdonosok pedig maguk is elgondolhatták volna a szigetelés megsértésének következményeit. Ezek a mulasztások vezettek oda, hogy most a fiatal, öt éves épületeken ilyen drága javítást kell végezni.

Ch. Á.

Jó alkalom lenne a fölmérésre

Közműdsungel a város alatt

Szegednek a föld alatt futó mozgásáról, életéről nincs megbízható és mindent magába foglaló térkép. A közművek hálózata pedig tudvalevően a kulturáltabb élet kísérője. Olyan fontos, mint a fő-, a mellé- és az alárendelt utak összessége. Kiterjedésük és állapotuk főképp a gyorsaságnak, a biztonságos közlekedésnek — egyáltalán kifejezi a társadalmi szándékát, a jövőt építő gondoskodást.

Napjainkban tanúi lehetünk egy méreteiben hatalmas és a vállalkozás nagyságát is erőteljesen hangsúlyozó városrekonstrukciónak — a föld alatt. Ha olykor bírálat éri is a DEGAZ-t, amiért a város utcáiban bizonyos munkaterületeken késlekedve adja át a földgáz új vezetőket — munkája mégiscsak dicséretes, ha azt vesszük: ennek előtte nem volt még Szegeden ekkora és ilyen jelentőségű közműépítés. Ebben a munkában lényegében nincsenek a DEGAZ-nak alvállalkozói, csak olyan partnerei — a tervezők, az IKV, a vízművek, a DÁV, az út-és parképítők —, akik vele együtt, illetve utána lépnek a munkába. S milyen közbülső valaki, vagy valami kellene még? Olyan intézményesített „térképész”, aki most mérőszalaggal, noteszal és ceruzával járja a DEGAZ nyomában Szeged utcáin és mérné, rajzolná, írni: összefoglalná, hogy mi van a föld alatt.

Erre gondolni kellett volna az illetékeseknek, első sorban a városi tanácsnak már a kezdet kezdetén, hogy ha késlekedve is, de legalább akkor, amikor a DEGAZ dolgozói egyre-másra ütköztek a munkagödörökben térképeken nem szereplő holt

elektromos kábelekbe, csatornába, otthelyezett közműszakaszokba. S legtöbbszór kiderült a „vallatásnál”, hogy a holtak vélt elektromos kábel valahol él, mert áram futkos benne; a „dög-lött” vízcsőből valamilyen víz csapódik föl stb. Sajnos az eddigi gyakorlat szerint közművállalatok úgy dolgoztak, hogy ha új vezetőket vittek a föld alá, a régitt otthagyták, betörték, elcsípték a végét, mert így „könnyebb” volt újat létesíteni kevesebb összeg ráfordításával, hiszen a régi beépítés felszedésével nem kellett bajlódni, azt nem ellenőrizte senki. Ezért van és lesz még dzsungel, feltérképezetlen labirintus Szeged alatt.

Kellene pedig — még most sem késő: pénz és munkaerő kell hozzá — egy megbízható térképet készíteni a föld alatti világról általános és mindennapi használatra a jelennek, a közeli jövőnek. Sőt a távolabbi utókornak is hagyni kellene egy példányt akár a város levéltárában is, hogy a tisztelt elődök háztáját ne érhesse majd szó esetleg mulasztás miatt.

Jól emlékszünk, amikor évekkor ezelőtt leszakadt a tiszai rakpart a klinikák előtt egy jó szakaszon. Jól jött a helyreállításkor a régi szegedi térképeken is nézelődni, „belelátni” a volt várospalánkba és olyan rejtett, ma is szivárgó föld alatti ér után kutatni, amely előidézhette a rakpart be-szakadását. Ennek a kivétel esetének, példának az említése csak erősíti azt a szabályt, hogy nem szabad egy várost a teljesség igényét nyújtó közműtérkép nélkül hagyni, különösen olyan várost, amely nagyvárosi rangra tart igényt.

L. F.

Életünk — utunk

Kiállítás a megyei tanácsháza előcsarnokában

Sifilis József felvétele

Dr. Ágoston József megnyitja az Életünk — utunk című kiállítást

Tudjuk, érezzük, éljük mindazt, amit a felszabadulás óta, s különösképpen az utóbbi másfél évtizedben elértünk. A mi munkánk van benne, annyira ismer-ni véljük, hogy azután szin-t megleg, megállásra, el-gondolkodásra késztet, ha összegyűjtve, a lényegre összpontosítva, mintegy tükörképként mégis elénkbe helyezik: ezt tettük eddig, ilyen hatalmas fejlődést értünk el, s ilyen óriási fejlődésnek nézünk elébe. Leg-utóbb a felszabadulás 25. évfordulója alkalmából rendezett helyi dokumentumki-állítás ébresztett bennünk hasonló gondolatokat. S most ismét, még elemibb erővel hat az Életünk — utunk című kiállítás, mely tegnap nyílt meg a Magyar Szocialista Munkáspárt

Központi Bizottsága agitációs és propaganda osztálya és a Csongrád megyei pártbizottság propaganda és művelődési osztálya rendezésében a megyei tanács Rákóczi téri székházának földszinti csarnokában. Miért hat ilyen elementáris erővel ez a kiállítás? Kiállításra, úgy hiszem, kevés szebb elismerést lehet mondani annál, minthogy szinte tökéletesen sikerült a műfaj eszközeivel, a remek művészi és dokumentációs hatású fényképekkel, a térképekkel, a grafikonokkal, a makettekkel, a feliratokkal, sőt még az installációval magával is szolgálni célját: életünk és utunk hű bemutatását. A tartalmát elmondani szinte lehetetlen, amit hosszasan magyaráznánk, számokkal, adatokkal bizonyítanánk itt a papíron — az könnyen áttekinthetővé, érzékletessé válik a kiállítás. Bármilyen nagy és

gazdag is egy ilyen jelle-gű kiállítás, mindenre nem terjedhet ki. De bátran állíthatjuk, hogy hatásával mindent érzékeltet.

Amint dr. Ágoston József, a megyei pártbizottság titkára a kiállítás megnyitóján alkalmából többek között kifejtette:

„A kiállítás arra ösztönöz, hogy merjünk eredményeinkről beszélni, ne szégyelljük azokat bemutatni. A mi hangunk hallatszik a leg-messzebbre: azoké, akik merik elmondani ország-világ előtt, hogy eredményeink vannak túlsúlyban — és nem azoknak van igazuk, akik mindent rossznak, siralmasnak vagy éppen köz-zépszerűnek tartanak. Az egész kiállításnak az az alaphangulata, hogy érdemes volt dolgozni, hogy nem volt hiába az erőfeszítés. Erdemes, mert új értelmet, azaz szocialista tartalmat kapott életünk, új módon él a munkás, a paraszt, az értelmiségi ember, minden felnövő, alkotó vagy már pihenő nemzedék. A kiállítás lényeges mondanivalója, hogy az az út, melyen haladtunk és haladni kívánunk — bár akadályoktól, buktatóktól sem mentes — a pártunk és kormányunk által kimunkált, a dolgozó ember számára járható, mi több, egyedüli helyes út.

A kiállítás érzékelteti, hogy pártunk vezetésével az utóbbi évtizedben mit alkotunk és milyen messzire jutottunk. A képek mutatják, hogy milyen sokra, mi mindenre képes a munkáshatalom alkotója. Minden ember tudja, hogy felszabadult ha-

zánkban ön maga számára alapoz, majd épít. És minderről beszélni kell, bátran, emelt fővel, messzehangzón — de a birtokos ember kötelező szerénységével. Az eddig megtett útról, képletesen szólva, el kell mondani, hogy életünk összefügg a választott úttal. Továbbá: hogy ez az út elég széles ahhoz, hogy alkotni, teremteni hívjunk rá minden becsületes embert. Végül: hogy ez az út csak előre visz, a teljesen felépített szocializmus felé.”

Ennek a mondanivalónak ad formát a kiállítás, amikor hat témakörbe csoportosítva bemutatja utunkat, életünket. Az első témakör a társadalmi fejlődés folyamatával, a második a munkás-paraszt állam életével, a harmadik a gazdaságpolitikával, a negyedik az élet-színvonalal, az ötödik a tudomány, a közoktatás és a művelődés kérdésével, a hatodik pedig külpolitikánkkal foglalkozik. Igen szerencsés ötlet volt, bár meg kell mondani: szinte kínálta magát, hogy egy Csongrád megye életét bemutató részzel is kiegészítsük, „melyről — ismét a megnyitó szavait idézve — ha nem volna ráírva, hogy a képek idevahlósiak, azt hihetnénk, hogy hazánk bármely részéből valók, annyira azonos a rész az egészszel!”

A tegnap délelőtti megnyitót — melyen ott voltak a megye és a város párt- és tanácsi vezetői, a társadalmi és tömegszervezetek képviselői, a közélet ismert személyiségei, az üzemek, téveszek, hivatalok dolgozói is — sikere előre vetíti az egész kiállítás sikerét. S ez arra hívja fel a figyelmet, hogy nemcsak helyes volt Budapest után elsőként Szegeden bemutatni, hanem arra is, hogy az ünnepi hetek idején minden évben szükség volna valamilyen hasonló jellegű kiállítás rendezésére. Erre ösztönöz ennek a kiállításnak a mondanója és a közönségigénye is.

Az Életünk — utunk kiállítás augusztus 5-ig tekinthető meg, hétköznap reggel 8-tól délután fél 5-ig, illetve szombaton 8-tól 2-ig. Csoportos látogatók délután fél 5-től este 8-ig is beléphetnek a megyei tanács előcsarnokában rendezett kiállításra.

F. K.

Csongrád megyei KISZ-esek a Szovjetunióban

Szőgi Bélának, a KISZ Csongrád megyei bizottsága első titkárnak vezetésével csütörtökön, tegnap 80 magyar KISZ-fiatal érkezett Novokuznyeckbe a szovjet-

magyar barátsági, ifjúsági táborba. A szibériai város fiataljai virágokkal, valamint ősi szokás szerint sóval és kenyérral fogadták a vendégeket. (MTI)

Az alkoholizmushoz vezető út eleje is „veszélyállapot”

Nem sikerült gátat vetni az alkoholizmus térhódításának, az italfogyasztás grafikonjai változatlanul emelkedő tendenciát mutatnak. Egyebek közt erről számolt be dr. Szabó Zoltán egészségügyi miniszter és dr. Bonta Mihály, az alkoholizmus elleni országos bizottság titkára csütörtökön, a parlamenti sajtókonferencián. A számokból, a statisztikai adatokból meglehetősen sötét kép rajzolódik ki: hazánkban 1965—1970 között az egy főre jutó szeszital-fogyasztás abszolút alkololra átszámítva évi 6,8-ról 3,6 literre emelkedett, külön is aggasztó tény, hogy leggyorsabban a tömény italok fogyasztása nőtt.

Az egészségügyi miniszter azt is elmondotta, hogy jelenleg 71 elvonórendelés működik az országban, közülük 17 Budapesten, 54 pedig vidéken. A hálózat tekintélyes forgalmat bonyolít le: csupán az elmúlt évben 106 000 páciense volt a rendelésnek. A nyilvántartott alkoholista gondozottak száma elérte a

33 000-re, s 1970-ben 6 ezer 700 új beteget vettek gondozásba. Összességében egyébként 150 000-re becsül-lik az alkoholista betegek számát.

— Szerteágazó, sokrétű, ugyanakkor jól összehangolt, szervezett munkára van szükség ahhoz, hogy megálljt mondassunk a mérték-telen italozás terjedésének, s normális keretek közé szoríthassuk le az alkoholfogyasztást — mutatott rá dr. Szabó Zoltán. Ennek az egész társadalmat, az élet legkülönbözőbb területeit átszövő tevékenységnek a koordinálására hivatott az alkoholizmus elleni országos bizottság, amely a közel-múltban részletes, konkrét munkaprogramot dolgozott ki. A testület véleménye szerint a sikeres harc egyik döntő feltétele az italozással kapcsolatos társadalmi szemlélet mielőbbi megváltoztatása. Jelenleg ugyanis „egyeduralkodó” az a vélemény, hogy aki olykor-olykor kirúg a hámból, túlságosan mélyen néz a pohár fe-

nekére — voltaképp bocsánatos bűnt követ el, figyelmeztetést, dorgatóriumot nem érdemel. Ugyanakkor — ennek sajátos ellentétéért — a krónikus alkoholisták szembeni társadalmi fel-fogás rendkívül szigorú: a végső stádiumban levők ellen kemény szankciókat, megalkuvás nélküli fellépést követel. A szélsőséges nézetek helyett azt az álláspontot kellene elfogadtatni, hogy már az alkalmankénti mértéktesen italozás, az alkoholizmus felé vezető út eleje is „veszélyállapot”.

Olyan stádium, amelyet a szemhunyas, a jóindulatú el-nézés csak súlyosabbá tehet.